LIBRIS | We know books

ANN JOSEPHSON

Întoarcerea acasă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU

Editura și Tipografia
ALCRIS

LIBRIS | We know books

Capitolul 1

Întoarcerea acasă nu corespundea nicidecum așteptărilor lui Jared Cain.

Douăzeci și patru de ani furtunoși își spuneau cuvântul. Cabana unde își petrecuse primii doisprezece ani din viață era acum o ruină dominată de trunchiul uscat al unui copac. Jared privea rădăcinile copacului îndreptate spre cerul albastru. Pierderea nucului îl întrista. Vechea anvelopă căzută la câțiva metri distanță de ruine era oare cea pe care tatăl lui o agățase cu o frânghie de o creangă a pomului?

O pată de culoare îi atrase atenția. Se aplecă și luă de jos o cârpă murdară. Era un rest de pătură. În mintea lui Jared apăru o imagine de mult uitată. Când locuiau acolo, mama lui avea întotdeauna un zâmbet pe buze și o broderie în mâini.

Cabana nu fusese prea grozavă, dar era singurul loc pe care Jared îl putea numi „acasă". Acum se dusese, la fel ca tatăl și mama. Toți se duseseră, numai Jared rămăsese. El cumpărase

LIBRIS We know books
muntele unde se născuse și se întorsese acolo.

Privi din nou pătratul decolorat, amintindu-i peticele cusute conform unui model. Mama lui făcea acele cusături regulate ca și cum ar fi fost trase la mașină.

Ce ciudat, reflectă el, singurul obiect ușor de recunoscut care rămăsese din copilăria lui întruchipa precizia și controlul care-i caracterizaseră toată viața! Jared vru să arunce peticul, dar se răzgândi și-l vârî în buzunarul blugilor. Deprimat, porni înapoi pe panta muntelui.

Casa pe care și-o construise pe malul pârâului unde pescuise cândva, era lipsită de suflet. Piatra și lemnul de cedru din care fusese clădită se integrau bine în decor. Totuși, Jared nu se simțea acasă acolo.

Căuta ceva, n-ar fi putut spune ce anume. Ceva lipsea din viața lui, ceva care-l făcea să caute în continuare urmele unei comori care fugea mereu de el.

Se așeză pe verandă, într-un balansoar din lemn de stejar pe care i-l adusese Jim Simmons, privind trecerea apei peste pietrele ca niște nestemate din albia pârâului. Tatăl lui credea că acele pietre conțineau fire de aur, că printre ele se puteau găsi pepite.

Jared râse. Încercase să nu se gândească la omul acela nesocotit care făcea ca viața să pară o mare aventură. Tatăl lui fusese un visător care nu credea nici în ruptul capului că aurul din acele coline se terminase de generații înaintea lui. Jared și-l imagina în pârâu cu sita în mâini, convins că marea descoperire îl aștepta.

LIBRIS We know books

Jurase să nu viseze niciodată, să nu-și lase familia în sărăcie, cum se întâmplase când bătrânul căzuse cu camioneta de pe un drum de munte înghețat. Începând din vremea când se mutase împreună cu mama lui la fratele ei din Atlanta, Jared se concentrase pe drumul succesului.

Bănuia că majoritatea oamenilor ar fi spus că reușise, în pofida logodnei rupte și a neliniștii lui caracteristice. Jared se ridică și-și vârî mâinile în buzunare.

Vechiul petic de pătură îi ardeau degetele. Îl scoase și-l privi. Nu era decât un rest dintr-un trecut pe care n-ar fi vrut să-l retrăiască, dar nu se putea îndura să-l arunce. Decise s-o viziteze a doua zi pe sora lui Jim Simmons, să-și cumpere o pătură făcută din petice asemănătoare.

Pe munte, înserarea se lăsa repede. Jared privea apariția pe cer a stelelor și a cornului argintiu al lunii. Oricât ar fi încercat, nu putea alunga senzația de gol care-l îndemnase să se întoarcă acasă.

***

Althea Simmons fredona o melodie în timp ce cosea peticele păturii în jurul unui model în formă de ursuleț pentru leagănul copilului așteptat de fratele ei, Jim. Ca întotdeauna în zilele lucrătoare ale săptămânii, vânzările erau slabe.

Băiețelul pe care-l așteptau va întregi familia lui Jim și a lui

LIBRIS We know books
Mary. Fratele ei va fi cu siguranță fericit.
Althea se opri din cusut și privind ursulețul, simți cum o cuprinde dorul de Bill. Odată cu el murise propriul ei vis, un cămin și o familie. Se sfârșise înainte de a începe.
Bill murise în urmă cu aproape un an, împreună cu partea inimii ei pe care Althea i-o dăruise încă din copilărie. Nu-și va mai asuma niciodată riscul unei iubiri. O duruse prea tare să-l piardă pe cel de care ajunsese să se sprijine, pe care-l considera aproape o parte din ea însăși.
Alungă însă durerea. Îl avea pe Jim și familia lui, prietenii ei de-o viață, magazinul și visul pe care-l împărtășise cu Bill. Visul pe care jurase să nu-l abandoneze în timp ce-i privea pe gropari coborând sicriul în mormânt. În viața ei nu era loc pentru gânduri negre.
Scrâșnetul unor cauciucuri pe pietriș îi atrase atenția. Joasă, de culoare verde-închis, mașina cu două locuri era un Mercedes, dacă văzuse bine emblema mărcii. Dar luxoasa mașină părea neînsemnată în comparație cu bărbatul care se ridică de la volan.
Înalt, zvelt și suplu ca o felină, bărbatul porni spre intrare și inima Altheei începu să bată mai repede. Când nou-venitul trecu pragul și li se întâlniră privirile, Althea simți că se îmbujorează.
Își spuse că se datora singurătății pe care o văzu în ochii lui. Pe cât erau de expresivi, pe atât de neclară era culoarea lor, părând când căprui, când verzi ca pădurea, în funcție de unghiul din care-i privea. Exprimau pustietate, o emoție atât

LIBRIS We know books
de familiară ei.
Părul negru flutura ușor în vânt, avea trăsături bine conturate, o bărbie puternică și un nas roman clasic ce părea să fi fost rupt o dată, poate de două ori.
– Domnișoara Simmons? întrebă el.
– Da, răspunse ea întrebându-se de unde-i știa numele.
– Sunt Jared Cain. Fratele dumitale, Jim, mi-a făcut niște scaune. Ieri, când i-am spus că aș avea nevoie de o pătură, mi-a spus să trec pe la dumneata.
Althea ar fi putut să jure că bărbatul care cumpărase Big Bear Mountain suferea. Dar Jared Cain nu avea motive de tristețe, după părerea agentei imobiliare. Conform spuselor ei, bărbatul acesta avea tot ce și-ar fi dorit cineva.
Mai puțin o pătură, se pare.
– Vă arăt cu plăcere tot ce avem, spuse ea străduindu-se să se controleze.
– Jim mi-a spus că aici se fac cele mai frumoase pături din regiune, zise Jared trecând degetele peste un colț al păturii Steaua Singuratică de pe suportul aflat lângă ușă. La fel ca asta mai aveți? continuă el, scoțând din buzunar un petic de pătură aproape distrus de vreme și intemperii, pe care i-l întinse Altheei.
– Nu tocmai...
Modelul era greu de identificat. Arăta asemănător cu o pătură model Cabana de Bârne, dar Althea observă că era cusut în alt stil.
– Seamănă cu aceea, spuse ea, arătând pătura Cabana de

LIBRIS We know
Bârne aflată pe un pat miniatural în cealaltă parte a încăperii. Jared se apropie și privi pătura, apoi se întoarse din nou spre Althea.

– Am găsit bucata asta în ruinele cabanei unde m-am născut. Pătura de aici este foarte frumoasă, dar aș dori una cusută din pătrate ca cel pe care-l ținești în mână.

Zâmbetul lui o făcea în mod ciudat să se înfioare.

– De ce? întrebă Althea.

– Mama mea a început să coasă una la fel cu ani în urmă, înainte de a se muta la Atlanta și n-a reușit s-o termine.

Althea îi văzu expresia melancolică și așteptă să continue.

– A spus că gâștele zboară de pe munte la fel cum urma să facem noi, dar într-o bună zi se întorc. Potrivită metaforă, nu ți se pare, pentru rătăcitorul care s-a întors în sfârșit acasă?

Althea, își aminti modelul. Era unul neobișnuit, pe care-l văzuse la o expoziție de artizanat în Blairsville, orășelul vecin cu Dahlonega.

– Gâștele Zboară peste Cabană, spuse ea.

– Poftim?

– Așa se numește modelul.

Jared privi peticul de pe masă, apoi ridică ochii spre Althea și o privi lung.

– Îmi poți face o pătură la fel ca asta? întrebă el.

Cum ar fi putut refuza, când pentru el părea să însemne mult mai mult decât un simplu accesoriu decorativ în dormitor, sau o acoperitoare care să-i țină de cald?

– Da, răspunse ea.

LIBRIS We know Books
Dacă nu găsea modelul pentru Gâștele Zboară, putea face unul după peticul pe care-l găsise el.
– În cât timp?
Tipic pentru un bărbat.
– Depinde.
– Depinde de ce?
– De multe. De câte comenzi am de terminat până încep. De cine mă va ajuta la combinarea bucăților.
Althea îi făcu semn să se apropie de rama pentru cusut. Ajungând acolo, îi arătă micile cusături manuale care uneau fiecare porțiune a păturii aflate în lucru.
– O pătură se face cam în două sute de ore.
Jared ridică din umeri.
– Am un pat de două persoane, spuse el pe un ton tărăgănat.
Althea spera să nu observe că roșise. De ce oare își imagina trupul lui zvelt întins pe un pat, pe modelul unei pături cusute de mână?
– Domnișoară Simmons? o făcu el să tresară.
– Scuzați-mă. Vreți să folosiți pătura drept cuvertură, sau ca învelitoare când dormiți?
Jared o privi nedumerit.
– Care e deosebirea?
– O cuvertură ajunge până la podea, iar cea pentru acoperit este mai scurtă.
Cum continua s-o privească nedumerit, Althea îi arătă câteva fotografii.
– Vreți ca pătura să acopere patul până jos sau să lăsăm s-o

LIBRIS We know books

încheiem cu un volan plisat?

– Fără niciun fel de volan.

Ar fi trebuit să se aștepte. Jared Cain nu părea genul care să agreeze garnituri plisate. Althea socoti în gând timpul necesar pentru a confecționa o pătură atât de mare.

– Cred că aș putea s-o termin prin septembrie...

– Asta înseamnă peste trei luni, constată el părând surprins. Pesemne credea că Althea n-avea alte treburi decât să trudească la pătura lui.

– Vara este perioada cea mai aglomerată, domnule Cain.

– Jared.

Un nume potrivit pentru un bărbat atât de seducător. Iar cererea lui invita la intimitate.

– Doriți să alegeți astăzi materialele?

Jared privi în jur. Văzând cei doi pereți cu rafturi pe care se înșirau cupoane de material, clătină din cap.

– Cred că trebuie să mă gândesc, spuse el părând încurcat de diversitatea culorilor și imprimeurilor.

– După ce alegeți culorile dorite, gama posibilităților se va reduce, zise ea.

Althea nu-și putu reține un zâmbet, văzând expresia ușurată de pe chipul lui Jared.

– Verde-închis, spuse el fără ezitare.

Previzibil. Și mașina lui avea același verde bătând spre negru. Pe bluza lui se vedea o bandă verde ca pădurea, cu dungi mai înguste gri pe fond alb.

Timpul trecea pe nesimțite. Petrecură aproape două ore

IBBIS We know books
alegând fondul verde ca pădurea și vreo duzină de imprimeuri geometrice în culori asortate. Althea era gata să facă un model după pătura cusută de mama lui Jared în urmă cu douăzeci de ani și mai bine.

Îi spuse că va face primul pătrat ca să i-l arate, pentru a-i cere aprobarea. După aceea, urma să angajeze una sau două femei ca să taie și să însăileze cele patruzeci și opt de pătrate de treizeci de centimetri care formau centrul păturii. Când se va termina însăilatul, Althea urma să înceapă cusutul manual.

Avea intenția să lucreze cât putea de repede. Oricât de improbabil părea, Althea presimțea că pătura aceea îi putea satisface întrucâtva lui Jared Cain dorul de acasă care-l chinuia vizibil. Spera să reușească, dorind să-i alunge tristețea din ochi.

– Mulțumesc, spuse Jared la sfârșit, oprindu-se în ușa magazinului. Te-aș putea convinge să mă conduci puțin prin munți? Sunt ani de zile de când n-am mai trecut pe aici.

– Dacă vrei să-ți termin pătura când am promis, nu voi avea prea mult timp să fac pe ghidul turistic.

Jared n-ar fi putut spune de ce, dar femeia aceasta liniștită îl făcea să se simtă bine. Îi dădea o senzație de senzualitate cum de mult nu-l mai afectase vreo femeie. Se simțea ca acasă. În ultimul timp nu se mai simțise nicăieri astfel – nici la birou, nici în vila lui din Atlanta. Nici chiar pe Big Bear Mountain, pe care-l cumpărase numai cu scopul de a se întoarce acasă.

Althea nu era o frumusețe ca Marcie, nici măcar deosebit de atrăgătoare în comparație cu unele din femeile pe care le

LIBRIS We know books
vedea în fiecare zi la Atlanta. De statură și greutate medie, cu păr castaniu-deschis, avea un trup armonios, o față plăcută, dar nimic ieșit din comun.

Cu toate acestea, se simțea atras de ea cum nicio femeie nu reușise să-l facă astfel de ani de zile

Îi plăcea strălucirea ochilor ei albaștri care aminteau de cerul senin în zorii zilei.

– Aș putea aștepta pătura vreo două săptămâni în plus, zise el.

– Acum câteva minute păreai foarte dornic s-o ai mai repede.

– Poate m-am răzgândit.

– Vom vedea.

– În următoarele zile va trebui să vin la dumneata, să văd locul unde vei pune pătura, să hotărăsc ce chenar s-ar potrivi cel mai bine.

Lui Jared îi plăcea ideea s-o primească pe Althea în cabana lui.

– Ești binevenită oricând. Ar fi preferabil să vii după ora de închidere a magazinului, ca să poți sta mai mult.

Când Althea zâmbea, i se lumina toată fața.

– Pe la șase ar fi bine?

– Minunat. Știi cum să ajungi?

– Sigur. Nu știai că ai devenit principala sursă de bârfe de când ai venit și ai cumpărat muntele?

Când îl tachina, expresia ochilor ei se transforma uimitor.

– Și... îți mulțumesc pentru comandă, adăugă ea.

Jared înțelese că era cazul să se retragă.